

F. t. 1. om dobbeltbeskatningsoverenskomst vedr. Danmarks Regering og Filippinernes Regering

»kompetent myndighed« og »statsborger«. Begrebet statsborger har ikke blot den traditionelle betydning vedrørende fysiske personer. I overenskomstsammenhæng omfatter det også juridiske personer m.v., som er dannet i henhold til, eller består i kraft af, den gældende lovgivning i en kontraherende stat. Man kan derfor udmærket tale om et dansk selskab, som en dansk statsborger.

Når disse definitioner er generelle, betyder det, at alle steder hvor disse begreber optræder i overenskomsten, skal de forstås i overensstemmelse med definitionerne i denne artikel.

Stk. 2 indeholder den vigtige bestemmelse, at alle udtryk, der ikke er defineret i overenskomsten, skal have den betydning, det har i skattelovgivningen i den stat, der skal lægge begrebet til grund ved sin anvendelse af overenskomsten. Det fastslås udtrykkeligt, at i disse situationer, går denne stats lovgivning forud for den anden stats lovgivning.

Artikel 4. Skattemæssigt hjemsted

Stk. 1 fastlægger hvad der skal forstås ved udtrykket »en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat«.

Bestemmelsen hænger snævert sammen med artikel 1. I denne artikel blev den kreds af personer, der dækkes af overenskomsten netop betegnet som »personer, der er hjemmehørende i en eller begge kontraherende stater«.

Rækkevidden af artikel 1 kan derfor kun forstås i sammenhæng med artikel 4.

»Hjemmehørende« er en person, der er fuldt skattepligtig til en stat i medfør af dennes lovgivning på basis af kriterier som bopæl, hjemsted, ledelsens sæde o.l.

En person kan udmærket være fuldt skattepligtig til begge stater i medfør af disses lovgivning.

I så fald bliver det bydende nødvendigt at afgøre, i hvilken stat en person er »hjemmehørende« med den virkning, at denne stat har status som bopælsstat. Dette hænger sammen med, at beskatningsretten til de forskellige typer indkomst, i medfør af de efterfølgende artikler, tillægges henholdsvis bopælsstaten eller kildestaten. Beskatningsretten kan også være delt mellem bopæls- og kildestat. Også i de tilfælde er det afgørende at vide hvilken status hver af staterne har.

Mens der således kan være tale om to gange fuld skattepligt, kan en skatteyder *aldrig være hjemmehørende i mere end en stat i henhold til overenskomsten.*

I tilfælde af fuld skattepligt til begge stater, indeholder resten af artiklen en række kriterier for hvilken stat, der skal have forrang som hjemmehørende-stat (bopælsstat).

Synspunktet er, at skatteyderen er hjemmehørende der, hvor tilknytningskriterierne er de stærkeste.

For fysiske personer afgøres spørgsmålet i henhold til bestemmelserne i stk. 2.

Der nævnes en række kriterier i litra a-d.

Kriterierne skal anvendes i den rækkefølge de nævnes. Kun hvis det foranstående kriterium ikke giver en løsning, kan man gå videre til det næste.

For selskaber m.v. afgøres spørgsmålet i henhold til bestemmelsen i stk. 3.

Mens resten af artiklen svarer til de normale model-kriterier, afviger stk. 3 væsentligt.

Normalt vil man lade den stat, hvor den virkelige ledelse har sit sæde, være afgørende for hjemmehørende-afgørelsen i de situationer, hvor et selskab er undergivet fuld skattepligt til begge stater.

I den foreliggende overenskomst bestemmes det, at spørgsmålet skal løses ved forhandling mellem de kompetente myndigheder i hvert enkelt tilfælde. Så længe der ikke foreligger en sådan aftale, kan hver af staterne gå frem, som om der ingen overenskomst var, idet ingen af dem er forpligtet til at anse selskabet for hjemmehørende i den anden stat.

Bestemmelsen er udformet på denne måde, for at forhindre spekulation i dobbelt fuld skattepligt.

En sådan spekulation kan foreligge, hvis den virkelige ledelses sæde lægges i en stat, der ikke beskatter globalt, d.v.s. på basis af den samlede indkomst uanset hvor den er indtjent. Hvis selskabet i overensstemmelse med de gængse bestemmelser bliver anset for hjemmehørende i denne stat samtidig med, at denne stat har den udelukkende beskatningsret til en bestemt indkomsttype, kan denne indkomst i givet fald blive helt eller delvist fritaget for beskatning.

Den anden stat, der er den i hvilken selskabet er indregistreret, vil være afskåret fra at beskatte.

I relation til Filippinerne medfører denne stats interne lovgivning, at en sådan mulighed foreligger i forbindelse med skibsfartsindkomster. Problemet vil nærmere blive omtalt i forbindelse med artikel 8 vedrørende »international trafik«.

Artikel 5. Fast driftssted

Artiklen definerer hvad der skal forstås ved fast driftssted.

Bestemmelsen er af stor vigtighed, idet det er en betingelse for, at kildestaten kan beskatte fortjeneste ved erhvervsvirksomhed, som drives dér af et foretagende i den anden stat, at erhvervsvirksomheden udøves gennem et fast driftssted i kildestaten, jf. artikel 7, stk. 1.

Bestemmelsen indeholder elementer fra FN-modellen, hvilket vil sige, at definitionen er noget bredere end OECD-modellen.